

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tov/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118010535
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:1118010535.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalú v trestnej veci proti obžalovanému R.. T. R., nar. XX.XX.XXXX vo O. nad G., trvale bytom M. B., ul. V. XXX/X, pre prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zákona, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 21. mája 2020 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 03. septembra 2019 pod sp. zn. 6Tv/1/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. c) Tr. poriadku napadnutý rozsudok s
a z r u š u j e v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 03. septembra 2019, sp. zn. 6Tv/1/2018 bol obžalovaný R.. T. R. uznaný za vinného zo spáchania prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že ako profesionálny vojak slúžiaci vo Vojenskom útvere č. XXXX v I. v období od 22.09.2012 do 01.03.2015 neoprávnene poberal náhrady na návštevy rodiny poskytovanej podľa § 162 a nasl. Zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbrojených síl Slovenskej republiky takým spôsobom, že vykazoval návštevu manželky W. R. do obce M. B. a obce G. a to aj napriek tomu, že miesto jeho domácnosti spolu s manželkou a maloletou dcérou bolo v I. na adrese G. F. K. XXX/XX, čo bolo v rozpore s ustanovením § 162 ods. 7 Zákona č. 346/2005 Z.z., čím spôsobil škodu na majetku štátu v správe Ministerstva obrany a v užívaní Ozbrojených síl SR vo výške 2.144,53 €.

Za to bol obžalovaný R.. T. R. odsúdený podľa § 225 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods.3 Tr. zák. a § 36 písm. j) Tr. zák. na podmienený trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok s odkladom na skúšobnú dobu 2 (dva) roky. Súčasne okresný súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť obžalovanému nahradiť škodu poškodenému Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Kutuzovova 8 vo výške 2.144,53 € a podľa § 288 ods. 2 odkázal poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej lehote, odvolanie, pričom v jeho písomnom odôvodnení podanom prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že súdom zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, nakoľko okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom neaplikoval zásadu „in dubio pro reo,“ keď mu vinu odvodil výlučne od výpovede zástupcu poškodenej organizácie, ktorá je značne nepresná v rozpore so skutkovou vetou a výpovede jeho bývalej manželky a jej matky, ktoré sa dlhodobo snažia o jeho diskreditáciu a kriminalizáciu ako otca maloletej dcéry, ktorému už od rozpadnutia spoločnej domácnosti všetkými spôsobmi zamedzujú styk s dcérou. Pritom podľa neho v celom konaní nebol vyprodukovaný žiadny iný dôkaz potvrdzujúci jeho vinu a súd v rozpore so

základnou zásadou zistenia materiálnej pravdy tri výpovede svedkov, ktoré potvrdzovali jeho verziu ako nedôveryhodné, odmietol. Jedná sa teda o tvrdenie proti tvrdeniu a v takomto prípade je potrebné zásadu „in dubio pro reo“ aplikovať tak, ako to ukladá aj Trestný poriadok. Poukázal na výpoveď zástupcu poškodeného, ktorý na hlavnom pojednávaní žiadnym spôsobom nepotvrdil, resp. nevypovedal o takej skutočnosti, že počas obdobia od 22.09.2012 do 01.03.2015 mal neoprávnené poberať náhrady za návštevu rodiny do obce G., ako sa mu kladie za vinu. Navyše o obci G. nebola vo výpovedi zástupcu poškodeného ani zmienka, preto už z tejto výpovede je zrejmé, že skutku ako je mu kladený za vinu sa nemohol dopustiť. Okrem toho v konaní bolo jednoznačne potvrdené a to výpoveďami všetkých svedkov, že do 22.09.2012 bola jeho najbližšou rodinou jeho matka a do tohto dňa túto navštevoval v obci M. B., preto náhrada zo dňa 03.09.2012 je vykázaná za návštevu matky a nie za návštevu manželky. Aj táto uvedená skutočnosť potvrdzuje, že sa nemohol dopustiť skutku, ktorý mu je kladený za vinu. V tejto súvislosti preto namieta výšku škody a z tohto dôvodu považuje i samotnú skutkovú vetu za nesprávnu, nakoľko nie je podložená vykonaným dokazovaním. Ďalej poukázal na množstvo nezrovnalostí vo výpovediach svedkov R.. W. R.vej a jej matky, ktoré okresný súd značne bagatelizoval, prípadne sa nimi vôbec nezaoberal, pričom poukázal na konkrétne rozpory uvádzané v rámci záverečnej reči obhajoby. Podľa obžalovaného, výpoveď svedkyne W. N. je značne nepresná a časovo chaotická, ktorá v žiadnom prípade nepotvrdzuje, že by mal on so svojou manželkou bývať v byte v I. na ul. G. F. K. č. XX v rokoch 2014 a 2015, práve naopak, pri pridržíavaní sa výpovede tejto svedkyne tam nemali bývať už na začiatku roka 2014. Uvedené tak jednoznačne potvrdzuje jeho výpoveď, že v priebehu roka 2014 a 2015 bývali spolu v obci M. B., resp. minimálne potvrdzuje nepravdivosť výpovede svedkyne R.. W. R.vej v tom, že mala s ním bývať v tomto byte aj v priebehu rokov 2014 a 2015. Nie je preto zrejmé, čo považoval okresný súd na svedeckej výpovedi W. N. za potvrdzujúce tvrdenia svedkov a preukazujúce jeho vinu, keďže tento svedok v zásade potvrdil jeho výpoveď ako obžalovaného. Podľa obžalovaného tiež nie je zrejmé, na základe čoho dospel súd prvého stupňa k záveru, že stav odometra na motorovom vozidle, ktoré podľa dohôd mal používať na jednotlivé cesty, za ktoré si účtoval náhradu za návštevu rodiny, teda najazdené kilometre „nesedia“ s počtom kilometrov, ktoré by reálne najazdil, ak by tie cesty skutočne absolvoval. Uvedené tvrdenie súdu považuje za nepreskúmateľné, keďže nie je zrejmé, z akých údajov vlastne súd vychádza a okrem toho stav odometra na používanom vozidle zodpovedá stavu všetkých vykonaných ciest. Pokiaľ súd oprel svoje rozhodnutie aj o potvrdenie o práceneschopnosti R.. W. R.vej od 16.01.2014 s nahláseným pobytom I., tak v roku 2014 táto svedkyňa sa nemohla objektívne z dôvodu rozsiahlej a dlhodobej rekonštrukcie bytu zdržiavať vo svojom byte v I.. Ďalej namieta subjektívne hodnotenie súdu týkajúce sa hodnotenia cestovania stovky kilometrov za lekármi, pričom dodal že súdu neprináleží hodnotiť a považovať takéto správanie rodiny za nepredstaviteľné. Uviedol, že aj keď dôkazy jednoznačne nepreukazujú, že mal so svojou manželkou v rokoch 2013 spoločnú domácnosť v G. a v rokoch 2014-2015 v obci M. B., minimálne však preukazujú, že v roku 2014 so svojou manželkou nemali spoločnú domácnosť v I. na adrese G. F. K. XX, z dôvodu rozsiahlej a dlhodobej svojpomocnej rekonštrukcie, ktorá spôsobovala neobývatelnosť predmetného bytu a je teda nepredstaviteľné, aby v takomto byte bývali s novorodencom. Na základe doposiaľ uvedeného má za to, že nie je možné jednoznačne a bez akýchkoľvek dôvodných pochybností o výpovede poškodeného, svedkov R.. W. R.vej a W. L. a ostatné vyššie spochybnené dôkazy oprieť rozhodnutie o jeho vine. Záverom uviedol, že po vykonaní a zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov neboli spoľahlivo preukázané všetky okolnosti žalovaného skutku, čím teda nebola ani vylúčená možnosť iného skutkového záveru a priebehu, než ako je uvedené v obžalobe. Má za to, že v predmetnej veci existujú rôzne verzie skutkového stavu a preto bez akýchkoľvek ďalších dôkazov konštatovanie a vyvodenie zodpovednosti zo spáchania trestného činu subvenčného podvodu je nepresvedčivé a predčasné, čo znamená, že ani jeho vina nebola nepochybným spôsobom preukázaná. Dodal, že celá obžaloba je postavená výlučne len na výpovediach jeho bývalej manželky a jej matky, ktoré majú osobitný záujem na jeho trestnom stíhaní a diskreditácii jeho osoby v súvislosti s prebiehajúcimi konaniami o úpravu styku a starostlivosti o maloletú dcéru. Vzhľadom na uvedené preto považuje napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu za vecne nesprávne a žiada odvolací súd, aby rozhodol o jeho nevine, teda aby napadnuté rozhodnutie zrušil a sám rozhodol o tom, že je nevinný, príp. aby po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil súdu prvého stupňa na jej ďalšie prejednanie a nové rozhodnutie.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade odvolania obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 12. decembra 2019, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 21. mája 2020, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako

aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom na podklade odvolania obžalovaného zistil, že napadnutý rozsudok je chybný pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a predovšetkým právnych záverov i preto, že súd prvého stupňa sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku toho sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení a na objasnenie veci treba vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. b) a c) Tr. poriadku).

Odvolací súd v prvom rade považuje za nevyhnutné uviesť, že náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je veľmi úzko prepojená aj so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 ods. 1 Tr. por.), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom, jednak spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a potrestanie ich páchatelov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená § 2 ods. 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Tr. poriadku vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru.

Ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu. Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne vyplývať (§ 2 ods. 12 Tr. por.). „Vnútorné presvedčenie“ sudcu sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolností prípadu jednotlivo i v súhrne“) a teda neznamená ľubovoľnú, najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonaných dôkazoch.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v ich súhrne správne zhodnotí.

Odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku a dospel k záveru, že prvostupňový súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom skutkový stav nebol vykonaným dokazovaním preukázaný takým jednoznačným a pochybnosti nevzbudzujúcim spôsobom, ako to ustálil prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že tento bol založený predovšetkým na výpovedi svedkyne R. W. R.vej (bývalej manželky obžalovaného) a jej matky W. L., ale aj na výpovedi svedkyne W. N. a zástupcu poškodeného, ktoré mali podľa prvostupňového súdu preukázať spáchanie trestného činu obžalovaným v zmysle zákonných požiadaviek.

V tejto súvislosti sa však odvolací súd stotožnil s námietkami obžalovaného, že za takejto dôkaznej situácie neboli pre vydanie odsudzujúceho rozsudku splnené zákonné podmienky, t.j. na podklade

doposiaľ vykonaného dokazovania nedošlo k jednoznačnému preukázaniu viny obžalovanému v zákonom vyžadovanej miere istoty.

Súd je povinný hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti bez ohľadu na ich obstarávateľa, čo však neznamená svojvôľu pri rozhodovaní. Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré vo vzájomnej súvislosti tvoria ucelenú sieť dôkazov preukazujúcich vinu obžalovaného, resp. obžalovaných bez dôvodných pochybností. Pokiaľ sa v priebehu dokazovania vyskytnú zásadné rozpory o podstatnej okolnosti, tieto je nevyhnutné odstrániť. Pokiaľ sa vzniknuté rozpory v priebehu trestného konania odstrániť nepodarí, nie je možné na tomto základe uznať obžalovaného vinným zo spáchania trestného činu (zo zásady prezumpcie neviny okrem iného vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného, čomu zodpovedajú dôvody oslobodenia spod obžaloby).

Pokiaľ ide o výpovede svedkýň R.. W. R.vej a W. L. ako možných rozhodujúcich dôkazov, o ktoré prvostupňový súd oprel svoje rozhodnutie, odvolací súd uvádza, že tieto výpovede boli v priamom rozpore s výpoveďami obžalovaného R.. T.a R. a svedkov F. R.vej, R.. W. R. a Y. R. a zároveň neboli sami o sebe potvrdené ani výpoveďou splnomocneného zástupcu poškodeného - W.. G. W. a v konečnom dôsledku ani výpoveďou svedkyne W. N.. Pokiaľ svedkyňa R.. W. R.vá v podstate zhodne s výpoveďou svedkyne W. L. tvrdili, že obžalovaný býval v I. na adrese G. F. K. XX v období od februára 2011 až do marca 2015, resp. do rozvodu, pričom z výpovede tak obžalovaného ako i svedkov F. R.vej, R.. W. R. a Y. R. vyplynulo, že v priebehu roka 2014 na tejto adrese v tom čase ako manželia obžalovaný a svedkyňa R.. W. R.vá nebývali z dôvodu rozsiahlej rekonštrukcie a táto svedkyňa dočasne bývala v M. B., pričom tento vzniknutý rozpor nebol odstránený ani oslabený vychádzajúc aj z výpovede svedkyne W. N., z ktorej nie je možné dospieť k nepochybnému skutkovému záveru a jeho priebehu tak, ako je uvedený v obžalobe. Pokiaľ ide o skutočnosti vyplývajúce z výpovede svedkyne W. N., pre odstránenie vzniknutých rozporov, na ktoré poukázala obhajoba, je podľa odvolacieho súdu označenú svedkyňu potrebné opätovne vypočuť, konfrontovať so zistenými rozpormi, ktoré vyplynuli z výsledkov dokazovania a vykonať jej konfrontáciu prinajmenej s obžalovaným a v prípade potreby aj so svedkyňou R.. W. R.vou.

Preto za takejto dôkaznej situácie nie je podľa odvolacieho súdu možné výpovede svedkýň R.. W. R.vej a W. L., ale aj svedkyne W. N. brať za preukázané a založiť na nich vinu obžalovaného, nakoľko tieto výpovede boli v priamom rozpore s výpoveďami ďalších svedkov, pričom tieto rozpory sa v priebehu trestného konania nepodarilo odstrániť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku prvostupňového súdu v tom zmysle, že svedkyne R.. W. R.vá, W. L. a W. N. zhodne vypovedali a potvrdili, že obžalovaný s manželkou nikdy nebývali v G. ani v M. B., a že tieto výpovede sú podporené aj listinnými dôkazmi, ktoré síce len nepriamo, ale pritom naznačujúce ich pravdivosť a v konečnom dôsledku obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku jednoznačne usvedčuje, nie je podľa odvolacieho súdu správne.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na odôvodnenie napadnutého rozsudku prvostupňového súdu v tom smere, že výpovede obžalovaného a svedkov F. R.vej, R.. W. R. a Y. R. boli účelové a z tohto dôvodu ich nepovažoval za vierohodné, nakoľko ich súd prvého stupňa vyhodnotil ako snahu pomôcť svojmu synovi, resp. bratovi vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Takéto tvrdenie opätovne nie je možné akceptovať ako riadne zdôvodnenie myšlienkového postupu súdu pri posudzovaní hodnovernosti výpovede označených svedkov v zmysle zákonných požiadaviek.

Za situácie, kedy je na otázku podstatnú pre rozhodnutie o vine v trestnom konaní k dispozícii viaceré odlišných odpovedí, nie je možné tieto akceptovať, či neakceptovať podľa vlastného uváženia, bez relevantného zdôvodnenia. Zároveň nie je možné z jednotlivých výpovedí izolovať len niektoré skutočnosti, ale tieto je nevyhnutné posudzovať ako celok v súvislosti s ostatným vykonaným dokazovaním. V prípade, pokiaľ sa zásadné rozpory o podstatnej okolnosti nepodarí počas trestného konania odstrániť, nie je možné rozhodnúť v neprospech obžalovaného.

Prvostupňový súd založil napadnuté rozhodnutie aj na listinných dôkazoch, konkrétne oznámenie zamestnávateľa R.. W. R.vej s prílohami, potvrdenia o jej práceneschopnosti s nahláseným miestom pobytu - I., oznámenia lekára o návštevách dcéry v ambulancii v G., ktoré vyhodnotil spôsobom

vyjadrenia subjektívneho názoru z pohľadu „prirodzenosti“ ako reálnej možnosti cestovania rodiny za účelom návštevy lekára dlhšie trasy, čo je pri hodnotení dôkazov, navyše nepriamych, s ostatnými zistenými skutočnosťami neprípustné a zvlášť za situácie, že takýmto postupom súd de facto vyplňal medzery, resp. odstraňoval rozpory svojou subjektívnou úvahou, na podklade ktorej v konečnom dôsledku rozhodol o vine obžalovaného.

Prvostupňový súd sa v posudzovanom prípade dôsledne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom pochybnosti o skutkových zisteniach súdu prvého stupňa, ale predovšetkým na ne nadväzujúce právne závery v napadnutom rozsudku nie sú úplne presvedčivé. Skutkové zistenia, ale predovšetkým právne závery súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku sú rozporuplné, nejasné a nepresvedčivé v tom smere, či konaním obžalovaného tak, ako je opísané v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku, boli naplnené všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zákona.

V tejto súvislosti odvolací súd tiež pripomína, že spôsob obhajoby nemôže byť na ujmu obžalovaného (§ 34 ods.1 Tr. por.), rovnako tak ani výpovede svedkov, ktorí vypovedali v ich prospech.

So zreteľom na uvedené bude teda úlohou prvostupňového súdu s týmito skutočnosťami sa opätovne vysporiadať v súlade s § 2 odsek 12 Tr. poriadku a až potom rozhodnúť v súlade so stavom veci a so zákonom.

Podľa § 321 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj v prípade, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 327 odsek 1 Tr. poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Na podklade uvedených dôvodov krajský súd o dôvodne podanom odvolaní obžalovaného R.. T.a R. rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.